

базу регулювання грошового обігу і забезпечення грошової маси в обороті;

2. другий етап (листопад 1992 р. - серпень 1996 р.). Здійснені перетворення остаточно закріпили український карбованець в обороті як єдину національну валюту. Хоч він і виконував роль тимчасової валюти, але на основі створення економічних і фінансових передумов став діяти як стабільний засіб обігу і платежу, що отримав міжнародно визнану вартість на основі регулярних валютних торгів Української міжбанківської валютної біржі (УМВБ). Лише після успішних наслідків економічних перетворень і розвитку національної грошової системи було розпочато завершальну фазу грошової реформи. В ході її проведення 2-16 вересня 1996 р. реалізовано такий комплекс заходів:

- проведено деномінацію українського карбованця;
- у грошовий обіг впроваджено нову постійно діючу національну грошову одиницю - гривню;
- замінено чинний тоді масштаб цін: 100 тис. українських карбованців на 1 гривню;
- впродовж всього періоду обміну старої грошової одиниці на гривню діяв єдиний порядок обміну без будь-яких обмежень;
- замінено ціни всіх товарів і послуг, розміри тарифів, заробітної плати, пенсій, стипендій, платіжних зобов'язань тощо.

Проведена деномінація за співвідношенням 1:100000 всіх цінових показників і запасів грошей (готівкових і безготівкових) та всіх поточних доходів фізичних та юридичних осіб, незалежно від обсягу пред'явлених запасів грошей і розмірів доходів, підтвердила соціально справедливий характер реформи, її неконфіскаційний характер. А використані принципи організованості й забезпеченості матеріальними ресурсами та прозорість грошової реформи завоювали довіру до гривні з боку громадян і підприємців. Обґрунтованість розрахунково встановленого курсу гривні до долара як 1,76 грн./1 дол. підтвердили вільні ринкові торги на Міжбанківській валютній біржі України впродовж наступних років. Лише світова фінансова криза 1998р. та зовнішній інфляційний тиск перервали стабільність курсу гривні. Процеси зростання виробництва, зміцнення фінансів і банківської системи у 2001 р. створили умови для поступового піднесення курсу і стабілізації купівельної спроможності гривні в нових економічних умовах.

Грошова реформа в Україні була надзвичайною подією для нашої держави, в результаті якої створено один з невід'ємних атрибутів державності. Таких широкомасштабний захід, який передбачав би повну зміну в готівковому обороті за короткий строк (два тижні) грошових знаків, зміну масштабу цін і переведення всієї грошової системи, включаючи й безготівкові розрахунки, на нову грошову одиницю – гривню, в історії України проводився вперше.

Проведення грошової реформи було спрямовано на закріплення фінансової стабільності, прискорення розрахунків, залучення в банківську систему надлишкової готівки, забезпечення стабільності курсу національної валюти щодо іноземних валют. Головним досягненням було утримання стабільності грошового, споживчого й валютного ринків. Прогнози щодо наслідків реформи, були розроблені Урядом і Національним банком України, цілком справилися.

Список використаних джерел:

1. Демківський А.В. Гроші та кредит: навчальний посібник / К.: Дакор, 2007.- 528 с.
2. Гальчинський А.С. Теорія грошей: навчально-методичний посібник. – 1998
3. Гриценко О. Гроші та грошово-кредитна політика. – 1997

Державно–правова реформа в Україні «Курс на Євроінтеграцію»

Филоненко В.В., студент 1-го курсу навчально-наукового інституту права та психології НАВС
Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент **Мозоль Н.І.**

А її незалежність у муках з'являлась на світ,
І у поті чола працювала на скибку духмяну.
А її незалежність – це вірою сильний нарід –
І любов його, як ота свічка горить, полум'яно.
(Світлана Рачинська)

Довгий час Україна, після отримання незалежності, не могла відійти від радянського

ладу, внести зміни до політичного устрою. Але вже після 22 років незалежності держави, випав шанс змінити увесь державний лад у нашій країні.

Зараз, відбувається дуже багато державно-правових реформ, найактуальнішою темою, яка останнім часом хвилює все українське суспільство, спричинила процеси, які зараз доводиться спостерігати не тільки нам, а й іншим країнам світу, адже від правильності вибору залежатиме питання життєвої необхідності для України – це «Курс на Євроінтеграцію», який відповідає стратегічним інтересам нашої держави. Планом дій цього курсу є узгодження регулюючих норм і правил, які сприятимуть посиленню торгівлі, інвестуванню та соціальному зближенню між країнами-сусідами. Позитивним ефектом співпраці також може стати зменшення рівня корупції. Хоча, науково важко оцінити вплив корупції на економічне зростання, вона негативно впливає на інвестування, конкуренцію, підприємництво, ефективність державних органів, включаючи управління суспільними доходами. Крім того, корупція впливає на якість оточуючого середовища, здоров'я і безпеки людського життя. Саме Євроінтеграційний курс зможе надати подібну допомогу (проти корупції) і гарантувати, що поставлені цілі подолання корупції будуть не лише гучними передвиборними галасами, а реальним зобов'язанням держави, закріпленим міжнародними угодами.

Євроінтеграційні прагнення нашої країни – стали невід'ємними реаліями політичного сьогодення, європейські орієнтири практично втілюються у низці рішень та дій Української держави й офіційних органах Євросоюзу. За оцінками експертів, завдяки Євроінтеграційному курсу, Україна може отримати чималі вигоди внаслідок:

- 1) Зростання експорту української продукції в ЄС;
- 2) Розширення доступу на ринки третіх країн через гармонізацію стандартів з ЄС;
- 3) Покращення інвестиційного клімату внаслідок пристосування національного законодавства до норм і правил ЄС;
- 4) Скасування субсидування експорту сільськогосподарської продукції з ЄС до України;
- 5) Поступове збільшення квот на експорт з України до ЄС окремих видів сільськогосподарської продукції;
- 6) Політична консолідація, зміцнення демократії та фінансової складової євроінтеграційного руху України;
- 7) Адаптація соціальної політики України до стандартів ЄС, культурно-освітня і науково-технічна інтеграція, регіональна інтеграція України, галузева співпраця, співробітництво в галузі охорони довкілля. [1,с.6-8].

Також можливі чималі втрати внаслідок:

- 1) Посилення конкуренції на внутрішньому ринку, особливо в короткостроковій перспективі, за рахунок усунення тарифних і скорочення нетарифних бар'єрів.
- 2) Обмеження доступу українських товарів на європейські ринки під приводом їх невідповідності європейським стандартам і сертифікатам. (Україна не зможе вживати адекватних заходів, оскільки, вступивши до СОТ, погодилася приймати сертифікати країн походження.)
- 3) Вилучення з режиму вільної торгівлі майже 400 товарних позицій, в основному сільськогосподарських та продовольчих товарів, лібералізація експорту яких на ринки ЄС була б для України найбільш вигідною.
- 4) Скасування вивізного мита на насіння соняшнику, що може позбавити вітчизняні олієжиркомбінати сировини. Сьогодні ці комбінати експортують близько 80% виробленої в Україні соняшникової олії і щорічно отримують близько 2 млрд дол. валютної виручки.
- 5) Зниження рівня тарифного захисту промислових товарів, який сьогодні в Україні здебільшого вищий, ніж у Євросоюзі, насамперед в автомобільній галузі, та лібералізації імпорту легкових автомобілів. [2,с.153-158]. Складається враження, що Україна хоче Євроінтегрувати без чітких позицій про те, чого б вона хотіла досягти. Це не дивно, адже наша держава не мала відповідного досвіду проведення таких складних переговорів, крім вступу до Світової організації торгівлі (СОТ), у яких, по суті, теж прорахувалась. Виходить, що проблему економічної інтеграції для України можна віднести до першочергових. Але процес міжнародної економічної інтеграції України має, також, певні особливості:

- 1) Наша держава ще не визначилась повністю з основними напрямками та механізмом структурної перебудови економіки, оскільки критерії цього процесу повинні вироблятися з урахуванням особливостей розвитку світової системи господарювання, а також реальних

можливостей і напрямів інтегрування до неї України.

2) Гостро постають питання і безпеки у сфері зовнішньоекономічних відносин, і взагалі економічної безпеки, які необхідно розв'язувати з позицій активного конкурентного протистояння на світовому ринку.

3) Спроби активного спілкування та діалогу з міжнародними фінансовими інститутами - як гарантими входження України до світового ринку і оновлення економіки - поки що спричиняють неадекватну реакцію широких кіл української громадськості, оскільки досі чітко не визначено орієнтири нашої держави ні в розвитку внутрішньої економіки, ні в пошуках її майбутнього місця у світовому господарстві.[3,с.222-228].

Нашому уряду, створюючи «Курс на Євроінтеграцію» треба дивитися на Європу не як на «касу взаємодопомоги», а як на школу ефективної інноваційної економіки, високих соціальних стандартів, розвиненої демократії та ефективного управління суспільним розвитком.Європейська інтеграція — це курс на імплементацію європейських рецептів успіху на українському ґрунті. Європа, навіть попри всі свої нинішні негаразди, залишається взірцем успіху для країн світу. Євроінтеграційна політика України має зберегти свій пріоритетний статус, однак стати більш приземленою, прагматичною. [4,с.8-10].

Отже, для України Євроінтеграційна політика - це шлях модернізації економіки, подолання технологічної відсталості, залучення іноземних інвестицій і новітніх технологій, створення нових робочих місць, підвищення конкурентоспроможності вітчизняного товаровиробника, вихід на світові ринки, передусім на ринок ЄС. Як невід'ємна частина Європи, Україна орієнтуватиметься на чинну в провідних європейських країнах модель соціально-економічного розвитку.

Список використаних джерел:

1. Газета «Джерело тижня. Україна» - 2013. - с. 6-9
2. Смирнова К. Європейська інтеграція та Україна / К. Смирнова // Право України. – 2011. с. 153-158.
3. Чорноплеча О. Історичні передумови європейської інтеграції та нова роль Євросоюзу в глобальній економіці / О. Чорноплеча // Вісн. Тернопіл. нац. екон. ун-ту. – 2010. с. 222-228.
4. Горенко О. Європейська соціальна модель і європейські перспективи України / О. Горенко // Віче. – 2009. с. 8-10.

Економіко-правові та політико-правові передумови становлення Європейського Союзу

Турова Є.О., студент 2-го курсу навчально-наукового інституту права та психології НАВС
Науковий керівник: викладач кафедри **Юрковська Л.Г.**

Європейський Союз (European Union) – унікальне об'єднання країн Європи, які через створення спільного ринку, економічного та валютного союзу, а також шляхом реалізації спільної політики й діяльності мають на меті забезпечити безперервне економічне зростання, соціальний розвиток і згуртованість країн-учасниць. Держави Європейського Союзу (ЄС) створили спільні інституції, яким делегували частину своїх національних повноважень так, що рішення в певних сферах загальних інтересів можуть ухвалюватись демократичним шляхом на загальноєвропейському рівні. Таке усупільнення суверенітетів називають також «європейською інтеграцією».

Європейська інтеграція є одним з пріоритетних завдань, що стоять перед Українською державою. Саме тому обрана тема дослідження є актуальною.

Європейцям потрібно було пережити дві світові війни, перш ніж вони замислилися над необхідністю об'єднання своїх країн на зовсім нових засадах. На той час у світі існувало дві супердержави: СРСР та США. Західна Європа побоювалась сили та величі Радянського Союзу і шукала шляхи протидії його військовій могутності. Саме тоді, у 1946 році Прем'єр-міністр Великобританії Вінстон Черчіль у своїй історичній промові в Цюриху (Швейцарія) заявив про необхідність створення «свого роду Сполучених Штатів Європи». [1]

Влітку 1947 року почав діяти американський план Маршалла, метою якого було сприяння прискореному відродженню економіки Європи. Допомогу було запропоновано всім державам континенту, проте прийнята вона була лише тими країнами, які в подальшому стали називатися Західною Європою.

Для розподілу допомоги згідно з планом Маршалла у 1948 році було засновано Організацію Європейського Економічного Співробітництва (яку згодом було перейменовано в Організацію Економічного Співробітництва та розвитку), а в 1949 році було створено